

Oxfords første møte med publikum. - Overfylt i Domkirken.

„Kristen revolusjon løsning på kaos“

„Oxford, en bevegelse over alle klasser“.

LØRDAG AFTEN fant det første møte sted mellom publikum og Oxfordbevegelsen. Det var i Domkirken for overfylt hus. Teamet tok plass i koret og på hele den første benkerad. Møtet blev innledet med orgelspill og salmesang, hvorpå biskop Støren holdt en kort og kraftig tale over det ord i Paulus brev, hvor apostelen taler om ikke å skamme sig ved evangeliet. I evangeliet ligger kraft til frelse for jøde og så for greker, sier Paulus, selv om grekerne syntes det var en dårskap og at evangeliet stred mot deres filosofiske tankebygninger. Apostelen selv blev et nytt menneske på evangeliet, og han skammet sig ikke ved det. Hvis nogen gjør det her ikveld, tør det være en grunn at evangeliet kaster lys over vårt liv, kanskje der er noget å skamme sig over. Jesus viste oss synden, men også lyset fra evangeliet til å overvinne den.

Iaften er vi her sammen med en flokk av Jesu disipler, de er kommet på vennebesøk fra mange andre land og verdensdeler. De samler sig om det vidnesbyrd: jeg skammer mig ikke ved evangeliet, i det er Guds kraft til frelse. Det har frelst mig, det kan også frelse dig. Vi sier velkommen til oss — og nedber over dem Hans velsignelse: gi lys som brenner, gi dem ånd, lån dem Din røst!

En kristen revolusjon løsning på kaos.

Den første taler av teamet var den amerikanske pastor mr. Stearly. Tolk var redaktør Ramm.

Vårt budskap er enkelt, begynte mr. Stearly, det lyder så: Gud er den eneste løsning for den moderne verdens kaos. Da jeg en dag i en hovedstad så optøier og soldater som skulde slå dem ned, sa jeg mig: er det svar på kaos? Nei, det finnes et svar: Menn og kvinner må lytte til Guds røst. De første kristne erobret verden fordi de lyttet til den. Vi lever i en tid hvor klassekamp og økonomiske vanskeligheter ødelegger verden. I Syd-Afrika har store deler av folket i 5 år lyttet til Guds røst, idag er religiøs oppvekkelse i folket, en kristen revolusjon, menn og kvinner har opdaget makten ved å lytte til Gud. Intet diktatur av nogen art gjør menneskene bedre, det gjør bare lydhørheten overfor Gud og opdagelsen av hans plan. Vi må sette korset i hjem, på skole, i forretning og Nasjonenes forbund. Det verden lenges efter er en kristen revolusjon.

Menneskene må vende tilbake til Guds autoritet.

Den engelske pastor Bardsley var neste taler. I mange hundre år har denne katedral gitt plass for søkende mennesker, jeg våger å si aldri har den rummet så hvileløse mennesker som idag. Overalt ser vi at idealene har slått feil, verden har håpet fred og fått rustninger, den har håpet velstand og fått armod og arbeidsledighet, moralen er gått tilbake, overalt har man søkt sikkerhet i autoriteter, dessverre vendte man sig mot menneskelige autoriteter, og mot de systemer som for-

nekter den menneskelige frihet og binder den åndelige vekst. Menneskene må vende tilbake til Guds autoritet!

Da jeg stod som leder for studenteforeningen ved Oxford universitet kunde jeg slett ikke forvandle mine venner, for jeg var ikke selv ærlig, mine nederlag skyldtes at jeg ikke kjente nogen skapende kraft, det var Oxfordgruppen som viste mig veien. Det var nødvendig å overgi sig til Gud. Jeg måtte opdage at det var gjennom Jesus Kristus jeg kunde lære mig selv å kjenne, og at jeg kunde lære andre veien. Det er visse folk som vi venter lederskap av. Norge er et av de land hvor vi tror kvinner og menn kan lede, fordi deres liv er gitt til Gud.

Professor Gran: Kristen-
dommen er blitt livet for
mig.

Turen kom til de norske talere. Den første introduserte sig slik: Jeg er Haaken Hasberg Gran, Fortsettelse 4. side, spatle 3.

Dødsfall etter influensa på Røros.

Ren epidemi av forkjølelses-
sykdommer.

Fra Røros meldes at bergsta-
den og bygdene omkring er

Oxfords første møte med publikum.

Fortsettelse fra 3. side.

medlem av Oxfordteamet, professor i botanikk ved universitetet i Oslo. Jeg var nok kristen i min ungdom, men kom bort fra det — og den tro jeg hadde tilbake var syk. Bergprekenen viste den høieste moral, men jeg fant alt så grått og jeg mistet min interesse for menneskene, jeg fant dem kjedelige. Jeg leste om at 1 million mennesker var omkommet ved jordskjelv i Japan. Det er så langt borte, vi tenker kanskje litt på at det er så mange, men så langt er vi kommet at det etterlater lite inntrykk.

Jeg var sterkt optatt av mitt arbeide, alt som skjedde ellers hadde jeg ikke noget ansvar for. Ja litt barmhjertighet følte jeg vel og ydet litt til veldedighet — men alt det der er ingen prøve på om en hører Gud til. — Da møtte jeg Oxfordgruppen og fikk den åpenbaring at verden kan bare reises op, hvis vi som lever gir oss over til Gud. Det er bare gjennom oss at Gud kan redde verden. Hvis jeg gir mig over, gir jeg mitt lille bidrag. Den som har sett sitt ansvar her må handle. Det gjelder liv eller død.

Det vanskelige punkt: hvordan si at jeg var blitt en kristen? Jeg vil og jeg må, men jeg vet ikke om jeg kan, sa jeg til Buchman. Men det kom slik om en tid at jeg merket det var det eneste naturlige for mig å vidne at jeg var blitt en kristen. Jeg måtte vidne, men enda hadde jeg ikke nok kjærlighet til å vidne for andre — da kom det plutselig over mig som en gave fra Gud, dette jeg alltid hadde trodd var tomme talemåter — men det er ikke sant. Med den nye kraft fra Gud forsøkte jeg å vidne, det gikk bra og det gikk mindre bra.

En venn sa til mig: dere er en dansk overklasse som har oppda-

get kristendommen. Overklasse, det ordet liker jeg ikke. Nogen privilegier har jeg kanskje hatt, men siden kristendommen er blitt alt for mig ser jeg anderledes. Se på de gamle kristne som kjempet mot umoralen, la oss takke dem for det, men samtidig se at de har stått stille, de har vært for uenige om mange ting. La oss imidlertid ikke tenke på dette nu, men på å samle oss!

Kanskje har arbeiderne som kjempet for like vilkår stått Gud nærmere enn dem som diskuterte Gud. Det at arbeiderne har forkastet Gud kan rettes på, den dag kan komme at de opdager at deres mål opnåes bedre på andre måter, da skal de søke Guds rike først og der finne den beste moral.

En nasjon samlet om Jesus Kristus.

Næste presentasjon: jeg er Erling

Wikborg, tilhører Oxfordgruppen og er advokat i Oslo.

Vi har på teamets første møte omtalt advokat Wikborgs beklivelse og skal her bare kort nevne et par pointer. Mitt liv gikk i en nedadgående kurve og jeg lot alt, egoistisk, dreie sig om mig, tenkte aldri på å være noget til nytte for andre, jeg var ikke positiv. Oxfordgruppen lærte mig en ny livskvalitet, noget demret for mig: kristendom er en levende realitet med høie krav til oss. Mine synder stod konkrete for mig. Jeg gav mitt liv til Gud, nu er jeg fri og har intet å skjule eller frykte, et slør er falt fra mine øine, jeg ser livet som en ny virkelighet, med en ny vilje. — Denne bevegelse går over alle klasser og politiske partier, alt faller for dette budskap, alt det kunstig skillende brytes ned. Kravet er at alle må med, ingen må være passive, alle må gi sig under Gud, da oplever vi den sanne nasjonale enhet, da blir katedraler ikke lenger symboler, men uttrykk for virkelighet. Vi har ansvar for at alle kommer med, at alle opnår forvandlingen gjennom Jesus Kristus, en ubrutt front; en nasjon samlet om Jesus Kristus.

GUDSTJENESTE I FJELDSÆTER KAPELL.

Siden Fjeldsæter kapell blev innviet for få år siden, har det vel aldri vært så godt besøkt som igår ved Oxfordgudstjenesten. Kapellet var overfylt allerede en halv time før gudstjenesten begynte og to bord måtte fjernes for å skaffe enda bedre plass. Kl. 12 åpnet pastor Pharo møtet med bønn og derefter tok redaktør R a m m ledelsen og talte til tilhørerne om sitt

Pianoer.

Bechstein, Blüthner, Steinway & Sons, Zimmermann m. fl.

Radio.

Philips, Telefunken, Standard. Saba m. fl.

Jonas Kaarbø

Ths. Angell's gt. 3 II.

fi
«l
vo
fo
«St
«Br
«Mari».

nye liv. Så reiste den ene efter den annen av oxfordianerne sig både utenlandske og norske og talte inntrengende og inderlig til tilhørere om å være med på denne nye verdensbevegelse. De fortalte om sig selv hvorledes de hadde det før og hvorledes de hadde det nu. Det var unge menn fra Syd-Afrika og fra Kanada, fra Cambridge og Oxford. Det var kjente sportsmenn og kjente videnskapsmenn. Alle var de enige om at uten Gud var livet her nede til ingen nytte. Der talte også mange norske og deres vidnesbyrd var opriktige og inderlige. Av disse var det to unge damer som særlig grep tilhørerne. Foruten disse talte flere unge teologer og tilslutt en lærer og hans elev.

Alle fremhevet de de fire store absolutter — absolutt renhet, kjærlighet, ærlighet og uselviskhet som grunnmuren i det nye liv. Redaktør R a m m avsluttet møtet og der blev tilslutt sunget de to første vers av «Vår Gud han er så fast en borg».

Iføll
utgiø
ukes
4,6 e
til ek
—12
litere
ren.

Yt
kg.,
2,95:
Sa
av l
H
hvor
iset.

Be
2771
torsk
249,2
12—
øre p
Sil
hove
rasjo
fjorde

Meteorologiske meddelels

	Barom.	Termom.	
Kl. 8 fm.	764.5	÷ 9.3	Sval
» 14 em.	765.0	÷ 3.5	—
» 19 aft.	764.3	÷ 8,3	Flau
Minimum	÷ 11.3	
Maksimum	÷ 3.0	